

** Drept penal - Proba practica - Parchet de pe lângă Tribunal**

- 1** La data de 26.11.2018, în jurul orei 01, 00, inculpatul R.V. a fost depistat în trafic conducând autoturismul marca Peugeot pe DN1, între localitățile C și D, fără a poseda permis de conducere, fiind trimis în judecată prin rechizitoriul din data de 10.10.2019, pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. 1 din Codul penal, pentru care, la data de 26.11.2019 s-a dispus condamnarea la pedeapsa de 1 an închisoare.
- Din fișa de cazier a inculpatului rezultă că acesta a mai fost condamnat anterior astfel: prin sentința penală nr.1637/23.06.2017 a Judecătorei M., definitivă prin neapelare la 12.07.2017, s-a dispus condamnarea inculpatului la pedeapsa de 8 luni închisoare pentru infracțiunea prevăzută de art.335 alin.1 din Codul penal și pedeapsa de 6 luni închisoare pentru comiterea infracțiunii de amenințare, iar pedeapsa rezultantă stabilită conform art. 39 din Codul penal, de 10 luni închisoare, a fost suspendată sub supraveghere pe un termen de supraveghere de 3 ani. Raportat la fișa de cazier judiciar, instanța va dispune:
- A. revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere și adăugarea pedepsei rezultante de 10 luni închisoare la pedeapsa de aplicată de 1 an închisoare;
 - B. revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere de 10 luni închisoare și contopirea, conform regulilor concursului de infracțiuni, între pedeapsa rezultantă de 10 luni și pedeapsa de aplicată de 1 an închisoare;
 - C. revocarea suspendării executării pedepsei sub supraveghere de 10 luni închisoare, descontopirea pedepsei rezultante de 10 luni închisoare, în pedepsele componente de 8 luni și 6 luni închisoare și contopirea acestora cu pedeapsa de 1 an închisoare conform regulilor de la concursul de infracțiuni.
-
- 2** În fapt s-a reținut că inculpatul P. la data de 09.07.2016, a sesizat organele de poliție din cadrul Poliției– Biroul de Investigații Criminale, cu o plângere penală, cu privire la faptul că, în aceeași zi, în jurul orelor 17: 30, în timp ce se afla în parcul din zona Gării, ar fi fost deposeat prin violență de un telefon mobil, de către două persoane necunoscute, ale căror semnalmente le-a descris, deși cunoștea că sesizarea era nereală. De asemenea, s-a mai reținut că acesta, ulterior, a participat la o identificare de pe planșe foto, la solicitarea organelor judiciare, arătând că nu recunoaște nicio persoană. Relativ la aceste elemente, inculpatul urmează să fie condamnat pentru comiterea:
- A. unei infracțiuni de inducere în eroare a organelor judiciare prevăzută de art. 268 alin. (1) și (2) Cod penal;
 - B. unei infracțiuni de inducere în eroare a organelor judiciare prevăzută de art. 268 alin. (1) Cod penal;
 - C. unei infracțiuni de inducere în eroare a organelor judiciare prevăzută de art. 268 alin. (1) Cod penal, precum și a unei infracțiuni de inducere în eroare a organelor judiciare prevăzută de art. 268 alin. (2) Cod penal în concurs;.

- 3** La începutul lunii august 2017, persoana vătămată și inculpatul BB s-au cunoscut pe Internet, context în care, aceștia au petrecut câteva zile la locuința inculpatului, iar când persoana vătămată a dorit să plece, inculpatul BB s-a opus. Astfel, în perioada 21.08-24.08.2017 acesta i-a verificat persoanei vătămate mesajele din telefon. De asemenea persoana vătămată a făcut deplasări în afara locuinței, singură, sunându-și o prietenă, căreia i-a povestit despre situația ei. În această perioadă, în trei rânduri, „pentru a se calma”, în ziua de 21.08.2017, ajutat de AA, inculpatul BB a închis-o pe persoana vătămată într-o camera mică fără geamuri, timp de 30 de minute, inculpatul BB amenințând-o pe persoana vătămată că îi omoară familia, folosind un pistol, armă neletală cu gaz, pentru care, deși necesară, nu deținea autorizație, apoi în ziua de 23.08.2017, în aceeași cameră, a ținut-o așezată pe un scaun, aproximativ o oră și a ars-o pe antebrățe cu lama încinsă a unui cuțit, iar în ziua de 24.08.2017 a legat-o de un scaun cu bandă adezivă, i-a astupat gura cu un prosop, în timp ce AA a prins-o de gât cu un cablu și a pulverizat, în direcția ei gaz dintr-un spray contra insectelor la flacăra unei brichete, cerându-i să-și șteargă un tatuaj cu numele altui bărbat. Din certificatul medico-legal au rezultat leziuni de vârste diferite, pentru care nu necesită zile de îngrijiri medicale și care nu i-au pus viața sau sănătatea în pericol. La data de 25.08.2017 persoana vătămată a formulat plângere prealabilă prin care a solicitat tragerea la răspundere penală și pentru comiterea infracțiunilor pentru care acest act de sesizare reprezintă o condiție de procedibilitate. În cursul urmăririi penale, persoana vătămată și-a retras plângerea față de inculpatul BB. Raportat la această stare de fapt sau circumstanțe factuale:
- faștele pentru care inculpatul BB este trimis în judecată întrunesc elementele de tipicitate ale infracțiunilor prevăzute de art. 205 alin. 1, alin. 3 lit. a din Codul penal cu aplicare art. 35 alin. 1 (3 acte materiale) din Codul penal și art. 77 lit. b din Codul penal, art. 342 alin. 2 din Codul penal cu aplicare art. 38 alin. 1 din Codul penal;
 - în ipoteza condamnării, este judicioasă reținerea în favoarea inculpatului BB a circumstanței atenuante prevăzute de art. 75 alin. 2 lit. b din Codul penal, cu motivarea că gravitatea și intensitatea faptei sunt diminuate de contextul în care s-au petrecut acestea, acela al deprecierii unei relații, pe fondul unor tensiuni generate de gelozie;
 - față de inculpatul AA, se dispune clasarea pentru infracțiunea de lovire sau alte violențe comisă în formă continuată, având în vedere impedimentul la punerea în mișcare a acțiunii penale, constând în retragerea de către persoana vătămată a plângerii prealabile.
-
- 4** Prin sentința penală definitivă la data de 22.09.2019 inculpatul C.V. a fost condamnat la pedeapsa de 3 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt calificat. Fiind în executarea acestei pedepse, inculpatul a părăsit, fără autorizare, locul de muncă aflat în exteriorul locului de detenție și a săvârșit o infracțiune de ucidere din culpă. Fiind trimis în judecată pentru infracțiunile de evadare și de ucidere din culpă, instanța de judecată, a condamnat pe inculpat pentru fiecare dintre acestea, a aplicat dispozițiile art. 39 din Codul penal, stabilind o pedeapsă rezultantă pentru concursul de infracțiuni, pe care a adăugat-o la restul rămas neexecutat din pedeapsă la data evadării, de 1 an și 118 zile. Această modalitatea de stabilire a pedepsei rezultante este:
- nelegală, întrucât restul rămas neexecutat din pedeapsă trebuia adăugat la pedeapsa stabilită pentru evadare, iar ulterior aplicate regulile de la concursul de infracțiuni;
 - nelegală, întrucât ar fi trebuit să aplice regulile de la concursul de infracțiuni între pedepsele aplicate pentru evadare, ucidere din culpă și pedeapsa din care inculpatul a evadat, iar din pedeapsa astfel rezultată să deducă cuantumul de pedeapsă deja executat;
 - legală.
-
- 5** În urma cercetării judecătorești instanța a reținut că, în fapt, în data de 06.11.2021, persoana vătămată A.B. a fost amenințată, telefonic, cu moartea, de către fostul său concubin, N.M., pe fondul supărării acestuia privind refuzul său de a continua relația. Apoi, în data de 07.11.2021, în jurul orei 1500, N.M. a sunat-o și a amenințat-o, din nou, cu moartea pe soția sa, iar în jurul orei 1630, acesta s-a deplasat la magazinul Lidl, care este locul de muncă al persoanei vătămate și a amenințat-o din nou cu moartea, motiv pentru care, de frică, persoana vătămată în noaptea respectivă nu s-a mai întors acasă, ci a dormit în altă parte. A doua zi, în data de 08.11.2021, N.M. a mers din nou la locul de muncă al soției sale și a amenințat-o cu moartea, dar, până a ajuns personalul de pază la fața locului, acesta a plecat din magazin. Față de cele menționate instanța va dispune condamnarea inculpatului:
- sub aspectul unei infracțiuni de amenințare;
 - sub aspectul unei infracțiuni de amenințare în formă continuată;
 - sub aspectul a cinci infracțiuni de amenințare comise cu reținerea stării de agravare a concursului de infracțiuni;

- 6 La data de 04.11.2021, în jurul orei 16: 45, persoana vătămată A. și martorul B., organe de poliție în cadrul Poliției Locale Sector 2, se aflau în exercitarea atribuțiilor de serviciu pe strada M. din București. Aceștia l-au observat pe inculpat, care le-a atras atenția, întrucât manifesta un comportament agitat, striga și părea că se ceartă cu cineva, motiv pentru care au hotărât să-l legitimeze. Inculpatul a devenit violent, a lovit-o cu brațele în piept pe persoana vătămată A. și a încercat să plece, moment în care organele de poliție au solicitat ajutorul colegilor prin stația de emisie-recepție. În urma solicitării, la locul faptei a ajuns persoana vătămată C., organ de poliție ce se afla în exercitarea atribuțiilor de serviciu în cadrul Poliției Locale. În momentul în care persoana vătămată C. a coborât din autoturism, inculpatul a amenințat-o cu acte de violență și a mușcat-o de mână. Leziunile nu au necesitat zile de îngrijiri medicale. Față de această stare de fapt:
- faptele îndeplinesc elementele de tipicitate a trei infracțiuni de ultraj prevăzute de art. 257 alin. 1 și 4 cu aplicare art. 193 alin. 1 din Codul penal (persoană vătămată A.), art. 257 alin. 1 și 4 cu aplicare art. 193 alin. 1 din Codul penal, (persoană vătămată C), art. 257 alin. 1 și 4 cu aplicare art. 206 din Codul penal (persoană vătămată C) cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal;
 - faptele îndeplinesc elementele de tipicitate ale infracțiunilor prevăzute de art. 193 alin. 1 din Codul penal (persoană vătămată A.) și de art. 193 alin. 1 din Codul penal (persoană vătămată C.);
 - faptele îndeplinesc elementele de tipicitate ale infracțiunilor de: ultraj prevăzută de art. 257 alin. 1 și 4 cu aplicare art. 193 alin. 1 din Codul penal (persoană vătămată A), și ultraj prevăzută de art. 257 alin. 1 și 4 cu aplicare art. 193 alin. 1 din Codul penal (persoană vătămată C), cu aplicarea art. 38 alin. 1 din Codul penal;.
- 7 La data de 10.06.2014, în jurul orelor 19, inculpatul major s-a apropiat din spate de persoană vătămată de 91 de ani, care se deplasa pe stradă, ajutându-se de un baston și care ducea într-o mână o sacoșă, i-a smuls lănticul de aur de la gât, împingând-o, context în care aceasta s-a dezechilibrat și a căzut pe trotuar. În cădere, persoana vătămată a suferit o fractură de gleznă, care a necesitat 91 de zile de îngrijiri medicale pentru vindecare. La data de 16.06.2016, instanța de fond l-a condamnat pe inculpat. Din fișa de cazier judiciar a rezultat că prin sentință penală definitivă la data de 25.06.2013, inculpatul a fost condamnat la pedeapsa de 2 ani închisoare cu suspendare condiționată pentru infracțiunea de furt, comisă în timpul minorității, pe un termen de încercare de 4 ani.
- încadrarea juridică a infracțiunilor concurente comise de inculpat este: tâlhăria prevăzută de art. 233 din Codul penal cu aplicare art. 77 lit. e din Codul penal și vătămarea corporală prevăzută de art. 194 alin. 1 lit. b din Codul penal cu aplicare art. 77 lit. e din Codul penal;
 - în ceea ce privește tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni, instanța a dispus revocarea suspendării executării pedepsei de 2 ani închisoare, pe care a adăugat-o la pedeapsa aplicată în prezenta cauză, conform art. 83 alin. 1 din Codul penal din 1969 și art. 15 alin. 2 din Legea nr. 187/2012;
 - în ceea ce privește tratamentul sancționator al pluralității de infracțiuni, instanța a dispus revocarea suspendării executării pedepsei de 2 ani închisoare, a dispus înlocuirea pedepsei închisorii de 2 ani cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani și a aplicat sancțiunea rezultantă potrivit dispozițiilor art. 129 alin. 2 lit. b din Codul penal.
- 8 La data de 26.09.2020 inculpatul A. a condus autoturismul marca Skoda Octavia cu numărul de înmatriculare X pe autostrada București – Ploiești, fiind oprit de organele de poliție întrucât a condus autoturismul cu viteza de 140 km/h, depășind limita legală de viteză pe porțiunea de drum respectivă. S-a constatat că inculpatul nu poseda permis de conducere și, fiind testat cu aparatul druger, a ieșit pozitiv la poziția cocaină. Probele biologice recoltate la un interval de 30 de minute de la momentul depistării sale în trafic au evidențiat prezența unei substanțe psihoactive – un metabolit al cocainei, în sânge și urina. Cu ocazia examenului clinic efectuat cu ocazia recoltării probelor biologice a rezultat că funcțiile cognitive ale inculpatului nu erau afectate de prezența drogului, iar capacitatea de a conduce autoturismul nu era diminuată. În raport cu aceasta situație de fapt:
- nu sunt întrunite elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. 2 din Codul penal în condițiile în care inculpatul, deși are în sânge urme de substanțe psihoactive, nu se afla sub influența acestora;
 - sunt întrunite doar elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. 1 din Codul penal;
 - sunt întrunite inclusiv elementele de tipicitate ale infracțiunii prevăzute de art. 336 alin. 2 din Codul penal.

- 9 În actul de sesizare, în fapt, s-a reținut că în cursul zilei de 11.03., pe fondul unei stări conflictuale mai vechi, inculpatul: a sunat-o insistent utilizând mai multe numere de telefon pe persoana vătămată A, prin multiple mesaje de tip text și voce, a amenințat-o pe aceasta cu moartea, cu săvârșirea unor acte de violență împotriva sa, a familiei victimei, precum și că îi va da foc la autoturism, pentru ca apoi, în noaptea de 12/13.03 acesta să spargă geamurile și să îndoie caroseria autoturismului marca BMW proprietatea persoanei vătămate. Față de această stare de fapt se va reține:
- A. comiterea inclusiv a unei infracțiuni de distrugere prevăzută de art. 253 alin. (1) Cod penal;
 - B. doar comiterea unei infracțiuni de amenințare prevăzute de art. 206 din Codul penal și a unei infracțiuni de hărțuire prevăzute de art. 208 din Codul penal, cu reținerea cauzei de agravare a concursului de infracțiuni;
 - C. doar comiterea unei infracțiuni de amenințare prevăzute de art. 206 din Codul penal;
- 10 Parchetul de pe lângă Curtea de Apel X, în temeiul dispozițiilor art. 103 și următoarele din Legea nr. 302/2004, a înaintat documentele privind pe persoana solicitată, cetățean român, născut la data de 29 mai 2002 pentru punerea în executare a mandatului european de arestare privind executarea pedepsei de 6 ani închisoare, aplicată prin Sentința penală pronunțată de Tribunalul Penal de Apel din T – Grecia, prin care s-a dispus condamnarea persoanei solicitate la pedeapsa de 6 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de furt prevăzută de art. 26 par. 1a, din Codul penal (Grecia), faptă ce are corespondent în legislația română în dispozițiile art. 228 alin. 1 din Codul penal și art. 113 alin. 3 din Codul penal. În fapt, s-a reținut că, în data de 08.05.2019, a sustras din geanta persoanei vătămate –10, 000 euro. Persoana solicitată, a declarat că nu consimte să fie predată autorităților elene și a formulat cerere de recunoaștere a hotărârii pronunțate de statul elen, conform art. 99 alin. (2) lit. c) din Legea nr. 302/2004, arătând că este de acord să execute pedeapsa în România. Instanța de executare a dispus comunicarea la dosar a hotărârii penale pronunțate de statul elen, document din care a rezultat și că persoana solicitată a fost reținută o zi, din data de 08.05.2019 până în data de 09.05.2019. Instanța a făcut aplicarea dispozițiilor art. 99 alin. 3 din Legea 302/2004 și a dispus recunoașterea hotărârii străine pe cale incidentală. În contextul în care procurorul de ședință a formulat concluzii de admitere a cererii de recunoaștere, care din următoarele solicitări formulate printre altele, este legală?
- A. se impune adaptarea pedepsei aplicată de statul emitent și convertirea acesteia în amendă penală, pedeapsă prevăzută alternativ cu închisoarea, conform art. 228 alin. 1 din Codul penal;
 - B. se impune adaptarea pedepsei aplicată de statul emitent prin reducerea acesteia de la 6 ani la maximum special prevăzut de art. 228 alin. 1 din Codul penal, întrucât pedeapsa aplicată de statul emitent depășește pedeapsa maximă prevăzută de art. 228 alin. 1 din Codul penal;
 - C. se impune deducerea reținerii de 24 de ore.

- 11 În cazul infracțiunii de măturie mincinoasă prevăzută în art. 273 alin.2 lit.c) C. pen., săvârșită de către expert și consumată prin depunerea raportului de expertiză la un dosar civil al unei instanțe, locul săvârșirii infracțiunii care determină competența teritorială, conform dispozițiilor art. 41 C. proc. pen., este:
- locul unde își are sediul instanța la dosarul a căreia a fost depus raportul de expertiză;
 - locul unde își are sediul profesional expertul care a întocmit raportul de expertiză;
 - locul unde a fost efectuată practic expertiza, dacă aceasta a presupus verificări în teren și măsurători topometrice.
-
- 12 Într-o cauză aflată în lucru la Parchetul de pe lângă Tribunalul X, având ca obiect infracțiunea de evaziune fiscală și spălare de bani, a fost începută urmărirea penală in rem la data de 12.09.2021. La data de 25.09.2021 a fost audiată în calitate de martor numita A., cu respectarea dispozițiilor legale. Ulterior, în cadrul urmăririi penale, persoana A a dobândit calitatea de suspect. Dobândirea calității de suspect de către persoana A, audiată în faza urmăririi penale in rem, în calitate de martor:
- atrage, în mod retroactiv, nelegalitatea declarației de martor;
 - determină numai imposibilitatea folosirii declarației de martor împotriva persoanei care a dobândit calitatea de suspect;
 - atrage nulitatea absolută și a celorlalte probe administrate.
-
- 13 Prin rechizitoriul din 31.10.2020 al Parchetului de pe lângă Tribunalul X, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților A, B, C, D și renunțarea la urmărirea penală față de suspectul O. Prin ordonanța din 9.11.2020, prim procurorul Parchetului de pe lângă Tribunalul X, în temeiul art. 327 lit. b și art. 315 alin.1 lit.b raportat la art. 16 alin.1 lit. a și b C. proc. pen., art. 304 alin.2 C. proc. pen., art. 64 alin.3 din Legea nr. 304/2004, republicată, a dispus infirmarea în totalitate a dispoziției de trimitere în judecată a inculpaților A, B, C, D, și clasarea cauzei față de aceștia, precum și infirmarea în totalitate a dispoziției de renunțare la urmărirea penală față de suspectul O și clasarea cauzei față de acesta. Împotriva ordonanței de infirmare a rechizitoriului, petenta P a formulat plângere, solicitând, în baza art.341 alin.7 pct.2 lit.c) C. proc. pen., admiterea plângerii, desființarea soluției atacate și dispunerea începerii judecării, întrucât ordonanța criticată este nelegală și netemeinică. Petenta P și-a fundamentat plângerea pe dispozițiile art. 336-340 C. proc. pen., procedură care îndrituiește orice persoană ale cărei interese sunt vătămăte prin măsurile și actele de urmărire penală, să recurgă la acest remediu procesual. Din cuprinsul rechizitoriului, precum și al ordonanței de infirmare a rechizitoriului rezultă că petenta este procurorul care a întocmit actul de sesizare infirmat. Instanța competentă investită cu soluționarea plângerii:
- va admite plângerea formulată pe considerentul că petenta, procuror, are un interes legitim în promovarea respectivului demers judiciar determinat de faptul că infirmarea unui rechizitoriu este imputabilă procurorului care l-a întocmit, împrejurare determinantă în evaluarea profesională a acestui magistrat;
 - va respinge acțiunea în considerarea faptului că, atacând în justiție măsura de infirmare de către procurorul ierarhic superior a soluției adoptate într-o cauză, procurorul autor al soluției infirmate nu își apără un drept subiectiv propriu, pentru că el nu este parte în cauza pe care o soluționează, ci autoritate competentă să instrumenteze și să soluționeze cauza, iar procedura plângerii împotriva măsurilor și actelor de urmărire penală vizează exclusiv dreptul justițiabilului supus unei proceduri judiciare de a contesta o măsură sau un act de urmărire penală care i-ar fi cauzat o vătămare a drepturilor și intereselor legitime;
 - va admite acțiunea și va restitui cauza la parchet pentru completarea urmăririi penale și emiterea rechizitoriului.

- 14 La data de 15.09.2021 petentul condamnat X a înregistrat pe rolul Tribunalului C o contestație la executare întemeiată pe dispozițiile art. 598 alin. 1 lit. d) din C. proc. pen., contestație prin care a solicitat aplicarea beneficiului prev. de art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată. În motivarea cererii, petentul a susținut că, anterior soluționării definitive a proceselor penale derulate împotriva sa, a formulat un denunț în data de 13.10.2008, înregistrat la dosarul penal nr. 222/D/P/2007, iar prin Ordonanța din 13.06.2009 s-a dispus disjungerea cauzei ce a făcut obiectul denunțului și s-a dispus continuarea cercetărilor într-un dosar penal nou-format, respectiv nr. 225/D/P/2009. Referitor la denunțul formulat, a arătat că, prin informații și date cu caracter determinant, a facilitat, fără a avea inițial calitate procesuală în cauză, identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane în dosarul penal nr. 225/D/P/2009, fiind îndeplinită condiția prevăzută la art. 2 lit. a) pct. 2 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor și că, ulterior, a primit calitate de martor în condițiile Codului de procedură penală, fiind astfel îndeplinită și condiția prevăzută la art. 2 lit. a) pct. 1 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată. Contestatorul a mai arătat că declarațiile sale de martor au fost valorificate de parchet, venind în completarea materialului probator cu Adresa nr. 616/11-1/2021 din data de 21.10.2021 care îi susține afirmația, precizând totodată că nu a putut valorifica denunțul formulat la 13.10.2008 în niciuna dintre cauzele în care a fost condamnat definitiv în condițiile în care urmărirea penală a durat excesiv. În acest context, a arătat că dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, sunt aplicabile și pe calea contestației la executare, în temeiul art. 598 alin. 1 lit. d) din Codul de procedură penală, fiind vorba despre o cauză de micșorare a pedepsei. Având în vedere solicitarea adresată de contestatorul X., Tribunalul va constata că:

- A. dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, pot fi interpretate ca reprezentând o cauză de micșorare a pedepsei, în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală;
- B. dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, se aplică exclusiv în ipoteza în care pedeapsa aplicată prin hotărârea definitivă de condamnare este mai mare decât maximul redus ca urmare a aplicării dispozițiilor art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată;
- C. dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002 privind protecția martorilor, republicată, nu reprezintă o cauză de micșorare a pedepsei în sensul art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală.

- 15 Prin ordonanța din 16.04.2020, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria X a dispus, în temeiul art. 315 alin. 1 lit. b) C. proc. pen. raportat la art. 16 al. 1 lit. g) C. proc. pen., clasarea cauzei față de inculpatul R, aflat în stare de arest preventiv, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de viol, prevăzută de art. 218 alin. 1 C. pen.

Față de dispozițiile legale privind încetarea de drept a măsurii arestării preventive, procurorul:

- A. va sesiza judecătorul de cameră preliminară pentru ca acesta să constate încetarea de drept a măsurii arestării preventive, având în vedere că urmărirea penală a fost finalizată prin clasare;
- B. va sesiza judecătorul de drepturi și libertăți care a luat măsura arestării preventive, pentru ca acesta să constate încetarea de drept a măsurii arestării preventive;
- C. va constata prin ordonanța de clasare, încetarea de drept a măsurii arestării preventive și va dispune punerea în libertate a inculpatului, dacă nu este arestat în altă cauză.

- 16 Prin Sentința civilă nr.52 din 15.09.2019 pronunțată de Judecătoria F, definitivă la data 26.05.2020, numitul M a fost obligat la plata unei pensii de întreținere în cotă de 33% din venitul lunar realizat, în favoarea celor doi copii minori, începând cu 26.01.2019, data formulării acțiunii, și până la majoratul acestora.

La data de 05.04.2021, reprezentantul legal al minorilor a formulat plângere prealabilă în care a arătat că inculpatul M nu a achitat pensia de întreținere la care a fost obligat prin sentința din 15.09.2019. În interpretarea coroborată a prevederilor art. 378 alin.1 lit. c din C. pen. și art. 296 alin.1 și 2 din C. proc. pen., Judecătoria F, investită cu soluționarea cauzei, a apreciat că dacă în cele trei luni, ulterioare rămânării definitive a Sentinței civile nr.52 din 15.09.2019 pronunțată de Judecătoria F, cel mai târziu la 26.08.2020, inculpatul M nu a plătit nicio sumă, fapta de abandon de familie s-a consumat și de la această dată a început să curgă termenul de 3 luni în care reprezentantul legal al minorilor putea introduce plângerea prealabilă. Ca atare, a apreciat că termenul de 3 luni de introducere a plângerii prealabile s-a împlinit la 26.11.2020 și, în lipsa punerii în mișcare a acțiunii penale și exercitării din oficiu a acțiunii penale de către organele judiciare, plângerea introdusă de reprezentantul legal al celor doi minori e tardivă și, pe cale de consecință, nulă potrivit art. 268 alin.1 din C. proc. pen.

Ca urmare, Judecătoria F a dispus, în temeiul art. 378 alin.1 lit. c) raportat la art. 378 alin.3 din C. pen., încetarea procesului penal întrucât lipsește plângerea prealabilă.

Împotriva hotărârii, au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria F și persoanele vătămate prin reprezentant legal, motivul de apel fiind comun, respectiv să se constate că plângerea penală a fost formulată în termenul legal de 3 luni. În soluționarea apelurilor declarate, Curtea de Apel va constata că:

- A. termenul de 3 luni în care trebuia formulată plângerea prealabilă a curs de la data 26.05.2020;
- B. termenul de 3 luni în care trebuia formulată plângerea prealabilă a curs de la data la 26.11.2020;
- C. termenul de 3 luni în care trebuia formulată plângerea prealabilă a curs de la data la 26.08.2020.

- 17 Prin ordonanța de clasare din 11.09.2020, procurorul din cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria X a dispus, în temeiul art. 315 alin. 1 lit. b) C. proc. pen. raportat la art. 16 al. 1 lit. b) teza a II-a C. proc. pen., clasarea cauzei față de inculpatul A sub aspectul săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 342 alin. 6 C. pen. Prin aceeași ordonanță, procurorul a dispus sesizarea judecătorului de cameră preliminară în vederea luării măsurii de siguranță a confiscării speciale cu privire la arma și muniția pe care inculpatul A nu a depus-o la un armurier autorizat în termen de 10 zile de la data expirării perioadei de valabilitate a permisului de armă.

Judecătorul de cameră preliminară, sesizat cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale, va dispune:

- A. confiscarea armei, în temeiul art.112 alin. 1 lit. f) C. pen.;
- B. confiscarea armei, în temeiul art.112 alin. 1 lit. b) C. pen.;
- C. respingerea propunerii procurorului, dacă apreciază că există o disproporție vădită între fapta comisă de inculpat și valoarea armei și muniției a căror confiscare se solicită.

- 18 Prin Sentința penală nr. 156 din 28.11.2021, pronunțată de Judecătoria B, în baza art. 459 alin.5 C. proc. pen., a fost respinsă cererea de revizuire formulată în temeiul art. 453 alin.1 lit. f) C. proc. pen. de revizuentul condamnat M, ca inadmisibilă, cu motivarea că nu are ca obiect o hotărâre definitivă prin care se soluționează conflictul de drept penal substanțial, ci vizează o hotărâre pronunțată în legătură cu faza de executare a pedepsei, și anume Sentința penală nr. 21 din 17.02.2017 a Judecătoriei B, definitivă prin Decizia penală nr. 74 din 10.04.2017 a Tribunalului A.
- Pentru a dispune Sentința penală nr. 156 din 28.11.2021, Judecătoria B a constatat că prin Sentința penală nr. 21 din 17.02.2017 pronunțată de Judecătoria B, definitivă la data de 10.04.2017, în temeiul art. 598 alin.1 lit. d) C. proc. pen., a fost respinsă, ca neîntemeiată, contestația la executare formulată de M, cu motivarea că o decizie a Curții Constituționale poate reprezenta o cauză de stingere a pedepsei în ipoteza în care se constată că incriminarea faptei care a fost comisă în concret nu este constituțională, precizându-se totodată că prin Decizia nr. 405 din 15.06.2016 a Curții Constituționale s-a operat o dezincriminare parțială a infracțiunii de abuz în serviciu prevăzute de art. 297 alin.1 din Codul penal, în sensul în care nerespectarea unor prevederi având o forță juridică inferioară legii nu va mai putea conduce la reținerea acestei infracțiuni. Însă, s-a constatat că, în cauză, efectele deciziei Curții Constituționale nu pot fi aplicabile, câtă vreme în sarcina lui M a fost reținut de către instanță că au fost încălcate prevederile Legii fondului funciar nr. 18/1991, fiind redate paragrafe din Decizia penală nr. 60 din 22.05.2015 a Curții de Apel C, pronunțată în apel, prin care s-a dispus, în baza art. 13 indice 2 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție raportat la art. 248 rap. la art. 248 indice 1 din Codul penal din 1969, condamnarea la pedeapsa închisorii pentru săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu.
- La 4.12.2021, condamnatul M a formulat contestație împotriva Sentinței penale nr. 156 din 28.11.2021, pronunțată de Judecătoria B, considerând că cererea sa de revizuire este admisibilă întrucât această cale de atac poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, pronunțate în soluționarea unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. 595 din C. proc. pen. și a solicitat să se constate dezincriminarea infracțiunii de abuz în serviciu pentru care a fost condamnat prin Decizia penală nr. 60 din 22.05.2015 a Curții de Apel C.
- Soluționând cauza, instanța de control judiciar va dispune:**
- va menține soluția adoptată de Judecătoria B prin sentința penală nr.156 din 28.11.2021;
 - va constata că cererea de revizuire a condamnatului M. întemeiată pe dispozițiile art. 453 alin. 1 lit. f) din C. proc. pen. poate fi îndreptată și împotriva unei hotărâri penale definitive, pronunțate în soluționarea unei cereri întemeiate pe dispozițiile art. 595 din C. proc. pen.;
 - va constata dezincriminarea infracțiunii de abuz în serviciu pentru care a fost condamnat M. prin Decizia penală nr. 60 din 22.05.2015 a Curții de Apel C.

- 19 Prin hotărârea din data de 08.02.2021 a Judecătorei Sectorului 5 Bucuresti s-a dispus condamnarea inculpatului AC la 4 ani închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de tâlhărie, fapta prev si ped de art 233 alin 1 din C. pen.

În fapt s-a reținut că la data de 15.11.2020, în jurul orei 15: 00, în timp ce se afla în Parcul Rahova, inculpatul i-a aplicat persoanei vătămate CD două lovituri cu pumnul în zona feței și i-a sustras geanta în care aceasta avea telefonul mobil și suma de 2500 lei, imediat după săvârșirea faptei inculpatul fugind în direcția Piața Progresul.

În hotărârea de condamnare instanța a reținut că săvârșirea infracțiunii de către inculpat reiese din coroborarea declarațiilor persoanei vătămate, cu imaginile surprinse de camerele de supraveghere stradală, cu declarația martorului TT și cu procesul verbal de percheziție domiciliară efectuată la locuința inculpatului.

Pentru a pronunța condamnarea, instanța a reținut că persoana vătămată a descris îmbrăcămintea purtată de inculpat, un hanorac verde neon Nike, pantaloni jeans de culoare neagră și pantofi sport verzi neon marca Adidas precum și semnalmentele acestuia. Persoana vătămată l-a descris pe agresor ca un bărbat de circa 30 de ani, păr ondulat, închis la culoare, circa 1, 75 m înălțime, constituție robustă. Persoana vătămată și-a menținut declarațiile date în faza de urmărire penală și cu ocazia audierii sale de către instanța de judecată.

Conform înregistrărilor camerelor de supraveghere stradală, la momentul săvârșirii infracțiunii se poate observa o persoană cu semnalmentele indicate de persoana vătămată alergând din Parcul Rahova, ținând în mână o geantă și intrând în scara blocului în care locuia inculpatul.

La percheziția domiciliară efectuată la domiciliul inculpatului s-au găsit un hanorac verde neon Nike, pantaloni jeans de culoare neagră și pantofi sport verzi neon marca Adidas, precum și suma de 2500 de lei care coincidea cu suma pe care persoana vătămată o avea în geantă.

Martorul TT a declarat în faza de urmărire penală că în data de 15.11.2020, în jurul orei 15: 00, intra în Parcul Rahova, moment în care a văzut cum un tânăr se apropie de o doamnă mai în vârstă, îi spune acesteia ceva apoi o lovește de două ori și îi fură geanta, fugind imediat după comiterea faptei în direcția martorului. Martorul a mai susținut că atunci când s-a apropiat de el în fugă, l-a recunoscut pe tânăr ca fiind AC, cunoscut în cartier cu porecla Pustiul, despre care știe că se ocupă cu furturi și tâlhării, pentru că este consumator de droguri. Martorul a strigat după el să îi dea înapoi geanta femeii iar inculpatul AC i-a răspuns să își vadă de treabă că îi dă o bere a doua zi la barul lui Gigi, cunoscut al celor doi. Martorul a descris îmbrăcămintea și semnalmentele inculpatului în același mod ca persoana vătămată și le-a indicat polițiștilor unde locuiește AC. Martorul a fost reaudiat în prezența apărătorului din oficiu al lui AC, după punerea în mișcare a acțiunii penale, ambele audieri fiind înregistrate audio video.

Instanța a reținut că înainte de emiterea rechizitoriului martorul TT a decedat, și a dispus citirea declarațiilor de la urmărire penală.

Inculpatul a negat săvârșirea infracțiunii atât în faza de urmărire penală cât și în faza de judecată, declarând apel împotriva sentinței. În apel a solicitat instanței achitarea și să nu țină cont de declarația martorului TT, susținând că acesta nu a fost audiat de instanța de fond și nu s-a putut efectua o confruntare între cei doi iar condamnarea sa în baza acestei declarații este contrară art 6 CEDO.

În aceste circumstanțe instanța de apel:

- A. va desființa hotărârea primei instanțe și va dispune achitarea inculpatului considerând că nu poate ține cont de declarația martorului TT deoarece acesta nu a putut fi audiat de instanță în mod direct și în condiții de contradictorialitate iar condamnarea inculpatului în aceste condiții ar încălca dispozițiile art 6 CEDO;
- B. va desființa hotărârea primei instanțe și va dispune achitarea inculpatului considerând că nu poate ține cont de declarația martorului TT deoarece acesta nu a putut fi audiat de instanță în mod direct și în condiții de contradictorialitate iar declarația sa este proba unică pe care s-a bazat condamnarea, fiind astfel încălcate dispozițiile art 6 CEDO;
- C. va constata că deși martorul nu a putut fi audiat în mod direct de instanță, acesta a fost audiat în prezența apărătorului inculpatului care a putut să îi adreseze întrebări, că audierea a fost înregistrată audio-video, că nu există elemente care să pună la îndoială fiabilitatea probei și aceasta nu este probă unică în cauză, pe cale de consecință menținând hotărârea primei instanțe.

20 AB este cetățean român, născut la data de 20.02.2008. În anul 2018, împreună cu părinții săi, s-a stabilit în Spania, unde a fost înscris la o școală din Alcalá de Henares. La data de 01.04.2022, în timp ce se afla la școală, pe fondul unui conflict cu colegul său, RT, l-a îmbrâncit pe acesta, iar RT a căzut de pe o terasă situată la aproximativ doi metri înălțime față de nivelul solului. În urma precipitării, RT a suferit mai multe leziuni, pentru care a necesitat 120-130 de zile de îngrijiri medicale, care i-au pus în primejdie viața și au produs infirmitate fizică post-traumatică (pierderea splinei).

La data de 01.06.2022, AB a fost pus sub acuzare pentru săvârșirea infracțiunii de vătămare corporală, prevăzută de art. 147, 148 și 149 din Codul penal al Regatului Spaniei, pentru care pedeapsa este închisoarea de la 6 la 12 ani.

La data de 10.06.2022, după ce a fost informat cu privire la acuzație, AB a părăsit Spania și a revenit în România, fără a înștiința autoritățile judiciare spaniole. Citat fiind în repetate rânduri, AB nu s-a prezentat în fața autorităților judiciare spaniole și nu a putut fi găsit, iar părinții săi au refuzat să furnizeze informații despre locul în care se află. În acest context, a fost emis un mandat de arestare preventivă în lipsă, apoi un mandat european de arestare în scopul urmăririi penale, care a fost trimis spre executare în România, deoarece existau indicii că AB s-ar afla pe teritoriul acestui stat. Pentru executarea mandatului european de arestare a fost sesizată Curtea de Apel M, iar la termenul din data de 20.08.2022, apărătorul ales al lui AB a invocat că în dosarul în care minorul este cercetat nu a fost efectuată o expertiză psihiatrică pentru a se stabili dacă AB a avut discernământ la data săvârșirii faptei, iar pentru acest motiv se impune să fie refuzată executarea mandatului european de arestare.

Față de susținerile apărătorului ales al lui AB, Curtea de Apel M:

- A. va executa mandatul european de arestare, având în vedere că, din termenii art. 3 pct. 3 din Decizia-cadru 2002/584/JAI a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, astfel cum a fost modificată prin Decizia-cadru 2009/299/JAI a Consiliului din 26 februarie 2009, rezultă că, pentru a decide cu privire la predarea unei persoane minore care face obiectul unui mandat european de arestare, autoritatea judiciară de executare trebuie numai să se asigure că persoana a împlinit vârsta minimă care permite să fie urmărită penal sau condamnată în temeiul dreptului statului membru de executare, pentru aceleași fapte ca cele care stau la baza mandatului european de arestare;
- B. va refuza executarea mandatului european de arestare, având în vedere că art. 3 pct. 3 din Decizia-cadru 2002/584 prevede posibilitatea ca autoritatea judiciară de executare să ia în considerare, pentru a decide în ceea ce privește predarea persoanei interesate, pe lângă vârsta minimă, și cerințele suplimentare referitoare la o evaluare personalizată de care dreptul statului său membru condiționează în mod concret urmărirea penală sau condamnarea eventuală a unei persoane minore;
- C. va refuza executarea mandatului european de arestare, întrucât legiuitorul european a urmărit prin art. 3 pct. 3 din Decizia-cadru nr. 2002/584 să excludă de la predare toate persoanele minore, indiferent de vârstă.